

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

32. Apud homines hoc impossibile est: apud Deum autem omnia poßibilia sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

amore diuitiis carere volunt, quibus optimè in seculo vti poterant, *excellentiorem perfectionem*, vt August. loco citato loquitur, suscipiunt. Et sic hæc verba perfectionis statum docent, & consilium Euangelicum proponunt.

Garrit hoc loco Calvinus *nimis ridiculos esse Monachos, qui huius loci prætextu statum perfectionis sibi arrogāt*. Sed ille argumentis maximè ridiculis hoc probat. *Primum quia non omnibus sine delectu hoc à Christo mandatur*. Hoc quidem verum est, quia nullum est hic generale Christi mandatum. Sed quid hoc contra Monachorum institutum, qui non ex Christi aliquo generali mandato, sed vel ex remedio morbi proposito, vel ex consilio Christi & maioris perfectionis studio id faciunt, quod Christus hic docet. Non enim iubet Christus omnia vendere & dare pauperibus: sed ait, *Si vis perfectus esse, si habes studium perfectionis, aut vis salutis tuæ perfectam & plenam rationem habere, hæc via est ad illam consequendam*. Aliud argumentum non adfert Calvinus, sed meris conuitiis debacchatur. *Ait Monachos pauperibus erogare iustos quæ iuste possidebant, suo iam non contentos aliena rapere*. Vocat impostor impudens *aliena rapere*, quod est, ex piorum elemosynis victum & vestitum accipere. Nec videt cæcus magister quid Christus in sequentibus huiusmodi promiserit, qui suos aut sua propter Christum reliquerunt, nempe *centuplum in hac vita*: id est, multam & variam consolationem, vt nihil illis defuit: nouos patres, matres, fratres, sorores, vt in textu explicatum est.

Monasti-
cus status
defenditur

Techna
Caluina-
na.

32. *Apud homines hoc impossibile est: apud Deum autem omnia possibilia sunt.*

Hoc Christi responso (ait in hunc locum Calvinus) vulgare illud axioma, quod ex Hieronymo hauserunt Papistæ, refellitur. *Quisquis legem dixerit obseruari impossibilem, anathema sit*. Clare enim pronuntiat Christus possibile non esse hominibus viam salutis tenere, nisi quatenus illis gratia Dei succurrat. Parida calumnia & cauillatio est cauillatore Caluino digna, vt Concilij Tridentini grauissimum decretum futili hac annotatione odiosum & infame reddat. Pelagianorum sententia erat, *posse hominem esse sine peccato si velit*, & viuere absque peccato, totamque legem seruare, solius esse voluntatis humanæ. Hanc impiam planèque ethnicam sententiam ex humana Philosophiæ lacunis depromptam studiosè re-

Obseruatio
mandato-
rum quo
sensu possi-
bili.

Rom. 7.

Sess. 6. can.
18. De nat.
& gratia,
cap. 42.Ibidem
Cap. 43.

fellit S. Hieronymus totis tribus libris contra Pelagianos. In quorum tertio ita scribit. *Recordare quid & tu dixeris, & ego loquar. Posuisti hominem sine peccato esse si velit. Ego impossibile hoc in homine esse respondeo: non quia statim à baptis-
mate homo peccato non careat; sed illud tempus quādo sine pec-
cato est, nequaquam possibilitati humana, sed Dei gratia depu-
tatur. Tolle igitur posse, & ego esse cōcedam. Quomodo enim po-
test qui per se non potest? Et paulò pōst, intetente Pelagiano
Crotobulo, Frustra ergo dantur praecepta, si ea implere non pos-
sumus, respondet Atticus Catholicus; Deus possibilis mādauit:
hoc nulli dubium est. Sed quia homines possibilis nō faciunt, id-
circo omnis mūdus subditus est Deo, & indiget misericordia eius:
id est, gratia Dei, de qua ibi Paulus disputat. Rursus docet
possibilis esse mandata, nō hominibus vt per se ea possint im-
plere, sed Deo, cuius gratia & misericordia homo indiget.
Præterea in epistol. ad Ctesiphontem, Possibilis (inquit) man-
data dedit Deus. Et quis hoc negat? Sed quomodo hac intelligē-
da sit sententia, vas electionis aperti simē docet. At enim: Quod
impossibile erat legi, in quo infirmabatur per carnē, Deus filium
suum mittens in similitudine carnis peccati, & de peccato dam-
nauit peccatum in carne, vt iustificatio legis impleretur in no-
bis, qui non secundum carnem, sed secundum spiritum ambule-
mus. Vbi per Christi gratiam iustificationem legis impleri,
quod per doctrinam legis impleri non potuit, Apostolus do-
cuit. Hieronymus igitur sententiam illam, impossibilis esse
mandata, damnat quidem, quia per Dei gratiam seruantur
mandata; sed non ita damnat, vt absque Dei gratia possibilis
esse doceat, quod ille vnus doctissimus Pater prolixissimē in
Pelagio damnauit & refutauit. Eadem hodie est Catholico-
rum sententia, quæ in Concilio Tridentino clarissimē his ver-
bis expressa est. Si quis dixerit Dei praecepta homini etiam in-
iustificato & sub gratia constituto, esse ad obseruandum impossi-
bilis, anathema sit. S. quoque Augustinus, quem ad verbū hac in
parte Patres Tridētini sequuti sunt, eodem modo Pelagium
refutauit, dicentem, possibilis esse homini mandata si velit. De
ipsa (inquit) possibilitate nō contendo, cum sanata & adiuta ho-
minis volūtate, possibilitas ipsa simul cum effectu in sanctis pro-
ueniat, dum charitas Dei quantum plenissimē natura nostra
sana atque purgata capere potest, diffunditur in cordibus no-
stris per Spiritum S. qui datus est nobis. Et paulò pōst. Deus
igitur impossibilis non iubet, sed iubendo admonet, & facere
quod possit, & petere quod nō possit. Iam videamus vnde possit,
& v*

unde non possit. Ille dicit: Voluntate non est quod natura potest. Ego dico: Voluntate quidem non est homo iustus si natura potest: sed medicina (gratiæ) poterit, quod vitio (corruptæ naturæ) non potest. Et rursus in eodem opere. Recte quidem dicitur ^{Cap. 59.} sputat Pelagius, hoc ipso eos confiteri non esse impossibile sine peccato esse, quia hoc vel multi vel omnes volunt: Sed hoc unde sit possibile satisfatur, & pax est. Ipsa est enim gratia Dei per Christum Iesum Dominum nostrum: qua omnino iste nos orantes adiuuari ut non peccemus, nunquam dicere voluit. Hæc ille. Christi ergo responsum hoc loco, Impossibile esse apud homines, diuitem confidentem in diuitiis suis saluari, Catholicorum hodie sententiam de possibilitate mandatorum Dei à D. Hieronymo & aliis Patribus acceptam, imò ex apertissimis Scripturis haustam, nullo modo refellit, sed in sequentibus confirmat, dicens, omnia esse Deo possible: ideòque etiam ipsam mandatorum Dei obseruationem esse possibilem: accedente videlicet & opitulante Dei gratia. Cæterum posterior hæc pars responsi Christi, Caluini dementiam manifestè refellit, qua perpetuo asserit Dei mandata esse obseruatu impossibilia. Vnum nempe extremum errorè tenuit Pelagius, alterum extremum tenuit Caluinus. Pelagius omnia esse possible adeòque facilia Dei mandata asseruit, si homo velit, id est, si ne necessario Dei gratiæ adiutorio, Caluinus à contrario latere stans, affirmat omnia Dei mandata esse impossibilia, etià gratia Christi donatis, quia iuxta Caluinum hæc Christi gratia, non est gratia adiuuans ad mandatorum executionem, sed est gratia imputans nobis Christi iustitiam. Voluit ergo hoc loco luculento mendacio Catholicos traducere. Sed ista nunc explicatio dementissimam Caluini sententiam aperuit. Quam aliis in locis, quum Paulum explicamus, vberius & latius aperiemus.

Caluinus
& Pelagius in duobus extremis.

IN MATTHÆI CAP. XX.

16. Sic erunt nouissimi primi, & primi nouissimi.

QUUM huius parabolæ scopum & intentum non aliud velit esse Caluinus, quàm ut doceat Christus causam non esse cur glorientur vel aliis insultent, qui tempore sunt priores: quia Dominus quoties ita placuerit, vocare poterit quos visus est ad tempus negligere, eosque vel æquare vel præferre prioribus illis:

K 5